

Решение на Съда (четвърти състав) от 17 март 2011 г. (преюдициално запитване от Cour de cassation, Франция) — Производства по дела, заведени от Josep Penarroja Fa

(Съединени дела C-372/09 и C-373/09) ⁽¹⁾

(Член 43 ЕО — Свобода на установяване — Член 49 ЕО — Свободно предоставяне на услуги — Ограничения — Вещи лица — писмени преводачи — Упражняване на публичната власт — Национална правна уредба, която запазва качеството на вещо лице само за лицата, включени в съставени от националните съдебни органи списъци — Обосноваване — Пропорционалност — Директива 2005/36/ЕО — Понятие „регламентирана професия“)

(2011/C 139/07)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в производствата по дела, заведени от

Josep Penarroja Fa

Предмет

Преюдициално запитване — Cour de cassation (Франция) — Тълкуване на членове 43, 45, 49 и 50 ЕО — Национална правна уредба, която запазва качеството на вещо лице само за лицата, включени в съставени от националните съдебни органи списъци, и поставя включването в зависимост от изисквания за възраст, компетентност, морал и независимост, но нито отчита обстоятелството, че съдебните органи на друга държава членка са признали качеството на вещо лице на молителя, нито въвежда други правила за контрол на посочените изисквания — Съвместимост на тази правна уредба с разпоредбите на общностното право във връзка със свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги

Диспозитив

1. Във всеки отделен случай възложената задача на специалист, назначен от юрисдикция като вещо лице — писмен преводач, в рамките на спор, с който тя е сезирана, представлява доставка на услуги по смисъла на член 50 ЕО, на който понастоящем съответства член 57 ДФЕС.
2. Извършването от вещите лица на писмен превод като разглеждания в главното производство не е дейност, свързана с упражняването на публична власт по смисъла на член 45, първа алинея ЕО, на който понастоящем съответства член 51, първа алинея ДФЕС.
3. Член 49 ЕО, на който понастоящем съответства член 56 ДФЕС, не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която поставя включването в списък на вещите лица — писмени преводачи, в зависимост от изисквания за квалификация, без заинтересованите лица да могат да се запознаят с мотивите на взетото по отношение на тях решение и без същото да подлежи на ефективен съдебен контрол, при който може

да се провери дали решението е законосъобразно, и по-конкретно дали е спазено произтичащото от правото на Съюза изискване квалификацията на тези лица, придобита и призната в други държави членки, да бъде надлежно отчетена.

4. Член 49 ЕО, на който понастоящем съответства член 56 ДФЕС, не допуска изискване като предвиденото в член 2 от Закон № 71-498 от 29 юни 1971 година за вещите лица, изменен със Закон № 2004-130 от 11 февруари 2004 г., от което следва, че в националния списък на вещите лица като писмени преводачи могат да фигурират само лица, представили удостоверение, че са били включени в изготвян от апелативен съд списък на вещи лица през три поредни години, ако се окаже, че при разглеждането на молба от лице, което е установено в друга държава членка и не може да представи такова удостоверение, подобно изискване представлява пречка придобитата от това лице и призната в другата държава членка квалификация да бъде надлежно отчетена, за да се определи дали и доколко тази квалификация може да е равностойна на компетентността, която обикновено се очаква от лице, включено в изготвян от апелативен съд списък на вещи лица през три поредни години.
5. Задачите на вещи лица — писмени преводачи, изпълнени от експерти, включени в списък като изготвяния от Cour de cassation национален списък на вещите лица, не попадат на понятието „регламентирана професия“ по смисъла на член 3, параграф 1, буква а) от Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно признаването на професионалните квалификации.

⁽¹⁾ ОВ С 282, 21.11.2009 г.

Решение на Съда (трети състав) от 10 март 2011 г. (преюдициално запитване от Arbeidshof te Brussel, Белгия) — Maurits Casteels/British Airways plc

(Дело C-379/09) ⁽¹⁾

(Свободно движение на работници — Член 45 ДФЕС и член 48 ДФЕС — Социална сигурност на работниците мигранти — Запазване на правото на допълнителна пенсия — Бездействие на Съвета — Заето лице, работило последователно при същия работодател в няколко държави членки)

(2011/C 139/08)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Arbeidshof te Brussel

Страни в главното производство

Ищец: Maurits Casteels

Ответник: British Airways plc

Предмет

Преюдициално запитване — *Arbeidshof te Brussel* — Тълкуване на членове 39 ЕО и 42 ЕО и на Директива 98/49/ЕО на Съвета от 29 юни 1998 година за запазване на правото на допълнителна пенсия на заети лица и самостоятелно заети лица, движещи се в границите на Общността (ОВ L 209, стр. 46; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 91) — Бездействие на Съвета — Заето лице, работило последователно в подразделенията на същия работодател в няколко държави членки (без да е било командировано), което винаги е било включено в приложимата местна схема за допълнително пенсионно осигуряване

Диспозитив

1. В рамките на спор, с който са сезирани националните юрисдикции, частноправен субект не може да се позовава на непосредственото действие на член 48 ДФЕС срещу работодател от частния сектор.
2. Член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска в рамките на задължителното прилагане на колективен трудов договор:
 - при определянето на периода за придобиване на окончателно право на допълнителни пенсионни плащания в държава членка да не се вземат под внимание годините заетост, натрупани от работник в подразделения на един и същ работодател в различни държави членки и по силата на един и същ общ трудов договор, както и
 - преместването на работник от едно подразделение на неговия работодател, намиращо се в една държава членка, в подразделение на същия този работодател, намиращо се в друга държава членка, да се разглежда като преустановяване на работата при този работодател по собствено желание.

(¹) ОВ С 312, 19.12.2009 г.

Решение на Съда (трети състав) от 10 март 2011 г. (преюдициално запитване от Cour de cassation, France) — Charles Defossez/Christian Wiart, в качеството на пълномощник ликвидатор на Sotimon SARL, Office national de l'emploi fonds de fermeture d'entreprises (Национална служба по заетостта — Фонд за закриване на предприятия), Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille (Център за управление и проучвания на гаранционната схема за вземанията на работниците и служителите от Лил) (CGEA)

(Дело С-477/09) (¹)

(Преюдициално запитване — Директиви 80/987/ЕИО и 2002/74/ЕО — Неплатежоспособност на работодателя — Закрила на работниците и служителите — Изплащане на дължимите вземания на работниците и служителите — Определяне на компетентната гарантираща институция — По-благоприятна гаранция съгласно националното законодателство — Възможност за нейното ползване)

(2011/С 139/09)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в главното производство

Ищец: Charles Defossez

Ответници: Christian Wiart, в качеството на пълномощник ликвидатор на Sotimon SARL, Office national de l'emploi fonds de fermeture d'entreprises [Национална служба по заетостта — Фонд за закриване на предприятия], Centre de gestion et d'études de l'Association pour la gestion du régime de garantie des créances des salariés de Lille [Център за управление и проучвания на гаранционната схема за вземанията на работниците и служителите от Лил] (CGEA)

Предмет

Преюдициално запитване — Cour de cassation (Франция) — Тълкуване на член 8а от Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно закриването на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател, изменена с Директива 2002/74/ЕО (ОВ L 270, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 149) във връзка с член 9 от същата директива — Определяне на компетентната гарантираща институция за изплащане на дължимите вземания на работниците и служителите — Гарантираща институцията в държавата членка, на чиято територия работниците и служителите обикновено полагат труд — Възможност за ползване на по-благоприятната гаранция на институцията, в която се осигурява и прави вноски техният работодател съгласно националното законодателство

Диспозитив

Член 3 от Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно закриването на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател, в нейната редакция до изменението ѝ с Директива 2002/74/ЕО, трябва да се тълкува в смисъл, че за изплащане на дължимите вземания на работник или служител, който обикновено е полагал труд в държава членка, различна от държавата членка, в която е седалището на неговия работодател, обявен в несъстоятелност преди 8 октомври 2005 г., когато този работодател не е установен в тази друга държава членка и изпълнява своето задължение за участие във финансирането на гарантиращата институция в държавата членка, в която се намира неговото седалище, за изпълнението на задълженията, определени с този член, е отговорна именно тази институция.

Директива 80/987 допуска национално законодателство, съгласно което работник или служител може да се възползва от гаранцията за изплащане на заплатата от националната институция в съответствие с правото на тази държава членка, в допълнение или в замяна на гаранцията за изплащане на заплатите, предоставяна от институцията, която е определена за компетентна в съответствие с тази директива, доколкото обаче посочената гаранция води до по-високо равнище на закриване на работника или служителя.

(¹) ОВ С 37, 13.2.2010 г.